

Hvad går pengene til?

Mens Folkekirken hovedsageligt finansieres via offentligt inddrevet kirkeskat, må alle andre trossamfund finde finansiering af deres drift og vedligeholdelse på anden vis. Kirkeretten giver den katolske biskop ret til at bestemme hvordan bispedømmet skal finansieres. Kirkens mange funktioner kunne finansieres, hvis alle danske katolikker betalte nogenlunde samme kirkeskat som deres naboer betaler til folkekirken.

Det er desværre ikke alle der gør. Bispedømmets Pastoralråd (den forsamling af demokratisk valgte medlemmer, som rådgiver biskoppen) har anbefalet biskoppen, at katolikker betaler en frivillig, men moralsk forpligtende, kirkeskat på mindst 1 % af deres skattepligtige indkomst. Tager man i betragtning, at det resulterende beløb er fradragsberettiget på selvangivelsen, svarer det til hvad medlemmerne af folkekirken betaler.

De via kirkeskatten indsamlede penge går fortrinsvis til medlemmets egen menighed. Herfra går en administrationsprocent til bispedømmets fællesadministration. Denne procent reguleres årligt af Pastoralrådet.

Bispedømmet bruger ca. 6% (netto) og ca. 11% (brutto) til at administrere de via kirkeskatten indsamlede penge: i nettobeløbet regner vi med løn, m.m. og i bruttobeløbet kommer yderligere: administration af medlemmets register, kirkeskattekampagnerne, m.m.:

Det er de lokale menighedsråd som afgør hvordan indtægterne fra kirkeskatten skal benyttes. Selv om præsternes lønninger udbetales af bispedømmet har menighederne mange udgifter: opvarmning af kirken bliver ofte til et sekscifret beløb, undervisning af børn og katekese, lys, blomster, rengøring, forsikringer, bygningernes vedligeholdelse, m.m.m. En del menighederne kan, trods stigende kirkeskat, ikke klare sig og må få tilskud fra en fællespulje i bispedømmet, "den solidariske ordning".